

ŠOLSKO GLASILO

klop *otec*

OŠ MIKLAVŽ PRI ORMOŽU

ŠTEVILKA 11

letnik

2016

OSNOVNA ŠOLA
MIKLAVŽ
PRI ORMOŽU
S PODRUŽNICO KOG

SPOŠTOVANI!

Leto je naokrog in spet je tu nova številka Klopotca. Tokrat v rahlo prenovljeni obliki. Z učenci 9. razreda smo se odločili, da bomo v tej številki predstavili dejavnosti, ki so se odvijale tekom šolskega leta.

Bilo jih je veliko, nekaj jih še pride. Zapisali smo jih kar nekaj in upamo, da boste v branju utrinkov našega dela na šoli uživali vsaj toliko, kot smo mi v izvajanju dejavnosti. Obilo užitkov ob branju.

Uredništvo

CARRERA®
— Optyl —

Izdala: OŠ Miklavž pri Ormožu

Uredila: Saša Lačen

Slikovno gradivo pripravila: Mojca Grula

Arhiv fotografij: Bojan Cunk

Prelom strani: Špela Zorli, dizajnerka

Tisk: Alinea tisk d.o.o.

Leto 2016

“Teh devet let je bilo razburljivih in zanimivih.” Leon P.

“Teh devet let je bilo zelo lepih.”
Tobi T.

“Za mano je devet napetih let ...”
Vanesa C.

“Spim, spim, spim, se zbudim in oceno dobim.” Tadeja K.

“Teh devet let je bilo veselih in debelih.” Marsel K.

“Matematika tečna, tehnika večna, slovenščina povprečna.” Franc M.

“Legende odhajajo.” Erika Š.

“Pamet nas je lovila, a mi smo bili hitrejši!” Sara B.

“Mi smo svoje odsedeli.” Matej N.

“Bil je hiter skok iz 1. v 9. razred.”
Aleks P.

“9 let je hitro minilo, vsak odhaja v svojo smer.” Adrijan T.

“Takšnih kak smo mi, ne delajo več.” Matjaž Z.

“Taktika žabjih skokov.” Rok C.

“Šola je dobra, samo doma je še boljše.” Žan H.

“8. a je dober, samo devetarji smo še boljši.” Vanesa Š.

“Če zamudiš k pouku, uporabi ta izgovor: »Učitelj, se opravičujem, a sem se z glavo butnil v vzglavnik

in zaspal za dodatni 2 uri.«” Luka P.

“Kar se Janezek nauči, to Janez zna.” Janez L.

“Ta igra je že dolgočasna.” Matic L.

“Novim zmagam naproti.” Anej Z.

“Odhajamo pametnejši.” Nives M.

“Mi gremo, vi pa ne.” Marko A.

“Pamet sem solil, ampak zdaj je več ne bom.” Marsel N.

SKIKE

Skikanje dobro vpliva na srce in ožilje, varuje sklepe in vezi ter je odličen pripomoček za hujšanje. Skikanja smo se udeležili učenci 7., 8. in 9. razreda. Sprva nam ni šlo prav dobro. Sčasoma smo se naučili in privadili. Učitelj Bojan nam je pomagal osvojiti osnove. Bilo je zabavno in zanimivo, saj je bilo to za nas nekaj novega. Tak športni dan bi zagotovo ponovili.

Nives Miško

3. 9. 2015 smo se podali na pot učenja vožnje s skike. Skike je zabava za vse na vseh terenih. Je šport, ki je bolj dinamičen od

nordijske hoje, bolj zdrav od teka in varnejši od rolanja in rolkanja. Primeren je tudi za ljudi, ki se ne ukvarjajo pogosto s športom.

JESENSKI KROS S PRIJATELJI IZ VRTCA

ogreli, nato pa se zapodili po vinogradu navzdol. Tekli smo po travniku, mimo gozda in nazaj do šole med vinogradi.

Veliki prijatelji smo pomagali malim prijateljem. Vsi smo uspešno pritekli na cilj. Ob koncu smo vsi dobili medalje, tudi učiteljica in vzgojiteljice.

Bravo mi vsi skupaj!

Lučka Perc

V mesecu septembru smo učenci 1. in 2. razreda imeli kros s prijatelji

iz vrtca. Bil je čudovit dan. Zbrali smo se pred šolo. Skupaj smo se

Zimska šola v naravi

V ponedeljek, 18. januarja 2016, smo se učenci petega in šestega razreda zbrali pred Osnovno šolo Miklavž pri Ormožu. Z avtobu-

som smo se odpeljali do hotela Jakec na Treh kraljih. Nastanili smo se v sobe in zložili stvari iz kovčkov v omare. Smučarsko op-

remo smo odnesli v klet. Po kosilu smo se oblekli v kombinezone in se odpravili na smučišče. Tam smo spoznali učitelje smučanja. V ponedeljek zvečer smo se odpravili na pohod z baklami. Ustavili smo se na točki, kjer smo videli razsvetljeno Slovensko Bistrico.

Ker je bil v hotelu tudi bowling, smo se preizkusili v podiranju kegljev. V času bivanja v hotelu so nam kuharice pripravljale odlične obroke. Zadnji dan smo spakirali stvari v svoje kovčke in se odpravili na avtobus. Na avtobusu smo peli pesmi in se pogovarjali o dogodkih v zimski šoli v naravi.

Manja Medved

NOGOMET

Na treningih smo se naučili tudi veliko novih trikov, ki smo jih kasneje uporabili na tekmovanju.

Pod vodstvom učitelja Bojana smo postali še boljši nogometaši. Uživali smo v naših sladkih zmagah.

Aleks Perger
Adrijan Trstenjak

14. decembra smo se s šolsko nogometno ekipo udeležili medobčinskega tekmovanja. Kot ekipa smo zelo uspešno zastopali

barve naše šole. Priigrali smo si zmago v finalu. Ta nas je popeljala na regijsko tekmovanje. Vsa ekipa je vložila veliko truda in energije.

DAN ZA SPREMEMBE

V prvi polovici šolskega leta smo se z učenci od 4. do 9. razreda udeležili naravoslovnega dneva, na katerem smo urejali šolsko okolico.

Učenci 9. razreda smo bili zadolženi, da počistimo in uredimo šolsko igrišče. Učenci 8. razreda so urejali vrt. Učenci 7. razreda so pre-

pleskali šolsko dvorišče, šesti razred je urejal cvetlično šolsko pot in za šolo risal družabne igre. Učenci 4. in 5. razreda so kuhali.

Spomladi so učenci prve triade uredili vrt in posejali rože, solato ter posadili česen, fižol, čebulo. Nekateri učenci so pobarvali ograjo okrog vrta, nekateri so nabirali zelišča (pljučnik, koprive, čemaž, regratove cvetove) in iz njih naredili čudoviti čemažev namaz, iz regrata pa med. Ti učenci so poskrbeli tudi za to, da učenci na vrtu niso ostali lačni.

Matjaž Zadravec
Rok Ciglarič

POSADILI SMO MARELICO

nasuli kompost. V jamo smo zabili kol in k njej privezali marelico. Zdaj je bilo potrebno jamo samo še zagrniti z zemljo in vse skupaj zaliti. Z delom smo hitro končali. Upava, da tudi uspešno. Zaenkrat nam dobro kaže, saj marelica lepo raste.

Anže Miklin
Robert Genya

Imeli smo naravoslovni dan. V šolskem sadovnjaku smo posadili marelico, ki jo je vzgojila naša učiteljica Milena.

Zjutraj smo se, kot pravi mali delavci, odpravili v šolski sadovnjak. Najprej smo izkopali jamo. Bila je kar globoka. Nato smo vanjo

SLOVENSKI TRADICIONALNI ZAJTRK

20. novembra 2015 smo na šoli izvedli dan dejavnosti na temo zdrava prehrana. Za uvod nam je gospa Lesjak predavala o čebelarstvu. Eni smo se naučili delati »sireke« in namaze, drugi so pekli orehovo potico.

Nekateri so se naučili, kako pripraviti repo za ozimnico. Izdelovali so tudi hotele za žuželke, ki so jih obesili na poti na igrišče.

Obiskovali smo kmetijo Gerič in pekarno Prosnik ter oljarno bučnega olja v Središču ob Dravi.

Luka Puklavec
Žan Habjanič

TRADICIONALNA ŠOLSKA TRGATEV

... žlahtni običaj, ki nam učencem in prepričani smo, da tudi mnogim Kogovčanom izjemno veliko pomeni ...

ČISTILNA AKCIJA

V mesecu aprilu smo na podružnični šoli Kog organizirali čistilno akcijo. V čistilni akciji smo sodelovali učenci vseh razredov, učiteljice, otroci iz vrtca in njihove vzgojiteljice.

Zbrali smo se pred šolo, nataknili gumijaste rokavice, vzeli plastične vreče in se odpravili na delo. Vsak razred je počistil določeno območje. Naš razred in učiteljica Sabina smo se odpravili po Kogu. Ko smo pobrali smeti, smo se zbrali pred šolo in ugotovili, da je naš razred pobral največ smeti, saj je bila vreča skoraj do vrha polna. Tudi v prihodnje si želimo še

več takih akcij, saj se v očiščenem okolju otroci počutimo bolje.

Lea Štrman

LJUDSKO IZROČILO

11. decembra so se nam pridružili predstavniki mladinske folklorne skupine Podkev pod vodstvom ge. Leonide Novak. Kulturni dan so

poimenovali Ljudsko izročilo: ples, pesem in igra.

Učili smo se različne ljudske ples. Na koncu dneva je sledila pred-

stavitev vseh skupin. Prav zanimivo je bilo videti, kaj vse so se učenci naučili.

Matej Novak
Tobi Torič

KULTURNI PRAZNIK

šole. Zelo dobro so zapeli, zaigrali in predstavili svoja glasbila.

Učencem in učiteljem je bila proslava zelo všeč, saj smo skupaj pripravili krasen program.

Sara Bobnarič
Erika Štrucl
Vanessa Škarjot

V četrtek, 4. 2. 2016, smo učenci skupaj z Glasbeno šolo Ormož izvedli proslavo ob kulturnem prazniku. Učenci devetega razreda se

deklamirali Zdravljico in še nekaj drugih pesmi.

S predstavitvijo glasbil so nadaljevali učenci in učitelji glasbene

PRIREĐITEV "TUDI ZATE JE POMLAD"

Kot vsako leto je tudi letos na Kogu 1. aprila potekala javna kulturna prireditev z naslovom »Tudi zate je pomlad.«

Naši najmanjši prijatelji iz vrtca so v sodelovanju s starši in vzgojiteljicami odigrali predstavo Trije prašički. Tudi oni so zapeli.

Na prireditvi so sodelovali otroci iz vrtca, učenci šole, Upokojenski zbor Kog in odrasla pevska skupina. Prve smo se predstavile kogovske mažoretke pod vodstvom mentorice Sabine Jurkovič in na oder prikorakale v ritmu koračnice. Tudi palice smo na odru zavrtele v ritmu koračnice. Da smo na odru izgledale lepše, smo se oblekle v bele majice in roza krila. Pod vodstvom učitelja Leona Laha smo zapeli.

Javna prireditev se je nadaljevala s pesmijo zbora upokojencev in odrasle pevske skupine in končala s skupno pesmijo odraslih in učencev.

Kogovske mažoretke

8 KROGOV ODLIČNOSTI

Konec marca smo imeli kulturni dan, na katerem smo spoznali 8 krogov odličnosti in tanko črto odgovornosti. Vse krog smo podrobneje spoznali in se o njih pogovarjali.

Teh 8 krogov je:

1. odgovornost
2. predanost
3. fleksibilnost
4. napake vodijo k uspehu
5. uravnoteženost
6. integriteta
7. to je to
8. govori z dobrim namenom

Naučili smo se tudi gibe, ki sodijo zraven. Prav zabavno je bilo na koncu, ko smo jih skupaj pokazali. Naredili smo tudi plakate, ki smo jih razstavili.

Bistvo dneva je bilo, kako se naučiti živeti nad črto.

Tadeja Kociper
Vanessa Caf

JAZ, KOT MESAR

Na praznik »Čurkarjade« smo na otvoritvi razstave risbic nastopili mladi kogovski folklorniki. Skupaj z učiteljico Tanjo smo si izdelali

zelo veliko črno »čurko«. Tudi za svinjo smo poskrbeli. No ja, ni bila živa! Seveda brez mesarja ni šlo. To pa sem bil jaz! Imel

sem predpasnik, klobuk in torbo za nože. Kolin sicer ni bilo, ker nam je »gudek vujšo«. Poznate tisto pesmico Matjašek je gujdeka kla ... No, smo pa plesali, se smejali in se lepo imeli.

Tay Špendija

OBISK NAŠIH PRIJATELJEV V STANETINCIH

V petek, 22. 4. 2016, smo se odpravili v Stanetince. Šli smo do meje, tam so nas pričakali policisti, da so nam odprli mejo in smo la-

hko šli čez. Na meji so nas pričakali tudi prijatelji iz Hrvaške. Učencev je bilo 10. Zelo lepo so nas sprejeli. Tam

smo imeli tudi kosilo. Potem smo se še malo poigrali. Bilo je zelo lepo. Takoj smo se razumeli. Bili smo veseli, da smo jih ponovno srečali. Zelo lepo so nas pogostili. Dobili smo tudi darila. Z veseljem so nam pokazali njihovo šolo. V bistvu ni ravno velika.

Ko je bil čas odhoda, so šli z nami do meje. Tam smo vsi skupaj počakali policiste, da so nam odprli mejo. Posloveli smo se in odšli proti naši šoli.

Teja Gradiščaj

moja nova prijateljica

Zelo sem vesela. Imam novo prijateljico. Obiskuje OŠ Stanetinec na Hrvaškem. Spoznala sem jo, ko smo bili pri njih na obisku. Na obisku je bilo zelo lepo. Dobili smo sok, piškote in bonbone. Tudi kosilo smo imeli skupaj. Po kosilu smo se igrali. Bilo je res prijetno in zabavno. Pa smo morali domov. Skupaj smo šli do meje. Tam smo se poslovili. Komaj čakam, da gremo spet na obisk k moji prijateljici.

zapisano po pripovedovanju Pie Štrman

RALO

Na začetku šolskega leta smo obiskali muzej Ralo. Vsi učenci smo se zbrali na dvorišču in se razdelili po razredih. Do muzeja

smo potrebovali približno uro in pol, saj smo šli peš.

Tam smo si najprej ogledali najstarejše ralo. Nato nas je pot

vodila do različnih starih kmetijskih in osebnih pripomočkov. Ogledali smo si tudi »črno kuhinjo«.

Lastnik nam je ponudil tudi lešnike, katerih smo se zelo razveselili. Vsak učenec je lahko dal prostovoljni prispevek za vzdrževanje muzeja.

Na koncu nas je dobil dež, zato smo hitro odhiteli nazaj v šolo. Po prihodu v šolo se je tehniški dan zaključil.

Franc Mlinarč
Leon Panič

ČŠOD PLANINKA

V ponedeljek, 18. 4. 2016, smo se sedmi in osmi razred OŠ Miklavž pri Ormožu odpravili v ČŠOD Planinka.

Tam smo počeli veliko zanimivih stvari. Ena skupina je šla kolesarit, mi pa smo se naučili hoditi z nordijskimi palicami ter šli na pohod do

slapa Skalca. Pot je bila zelo strma in na nekaterih predelih mokra in blatna. Ko smo zagledali slap, smo do njega morali po zelo strmi potki. Ko smo prišli do slapa, smo šli na most ter uživali v razgledu. Imeli smo počitek, ki smo si ga tudi zaslužili.

Po počitku smo nadaljevali malo manj strmo pot do Mariborske koče. Ko smo prispeli, smo dobili čaj. Nato smo se napotili nazaj v dom.

V prostem času smo lahko igrali nogomet, hodili okoli doma ali pa sedeli na klopeh in počivali, ampak

učitelj nam je predstavil igro, ki se ji reče bejzbol. V tej igri sodelujeta dve ekipi. Ena ekipa žogo odbija, druga pa jo lovi. Žogo smo odbijali s kijem. Če si žogo zadel, si hitro tekel do baze, medtem pa je druga ekipa skušala dobiti tri podaje. Če nisi bil dovolj hiter in nisi pravočasno prispel do baze, si bil izločen. Ko je odbijal drugi igralec, si lahko, če je žogo odbil, tekel še dalje. Velikokrat se je zgodilo, da je nekdo odbil žogo, pa jo je nekdo iz druge ekipe ulovil v zraku. Takrat je tisti, ki je žogo odbil, izpadel. Zelo smo se zabavali, ko smo igrali bejzbol.

Pri uri športa nas je učitelj učil plezati po plezalni steni. Oprimki so bili različnih barv in oblik. Nekaj časa smo lahko prosto plezali. Pozneje nam je učitelj govoril, po katerih oprimkih naj plezamo. Pokazal nam je tudi nekaj načinov plezanja, kot so žaba in preskok. Ko smo obvladali plezanje, smo začeli tekMOVATI med sabo. Ura plezanja nam je bila zelo všeč, saj smo lahko preizkusili moč svojih rok in nog.

Po večerji smo imeli počitek ali igre, nekega dne pa smo se vsi zbrali v večnamenskem prostoru. Tam nam je učitelj povedal, naj vzamemo svetilke, saj bomo šli na večerni sprehod. Dobili smo se zunaj ter se odpravili na pot. Hodili smo kar nekaj časa, medtem pa se pogovarjali ter razsvetljevali pot s svetilkami. Zelo pozno smo se vrnili, zato smo se takoj odpravili spat.

Zadnji dan na Pohorju smo se po jutranjem počitku po zajtrku spet

odpravili v večnamenski prostor. Tam nas je čakal učitelj in na povedal, da bomo imeli orientacijski pohod. Pravila so bila preprosta. Vsak je dobil zemljevid in na njem označene številke od ena do sedem. Morali smo poiskati, kje na karti je sever. Dobili smo tudi list, na katerega smo se podpisali. Na njem je bilo sedem prostorčkov s številkami od ena do sedem. Morali smo se orientirati po zemljevidu ter iskati točke, ki so bile označene na zemljevidu. Na točkah je bil oranžen balon in na njegovi vrvici je bila štampljka, katero si odtisnil na pravi prostorček na listu. Tekmoval si s časom, ne s sošolci. Ko si zbral vse odtise, si se vrnil k domu in učitelju pokazal list. Učitelj si je zabeležil čas in če

si vse štampljke odtisnil na pravo mesto. Orientacijski tek nam je bil tako všeč, da ga bomo mogoče pripravili na naši šoli.

Po kosilu smo imeli lokostrelstvo. Učitelj nam je pokazal, kako napeti lok in kako izstreliti puščico. Tarča je bila razdeljena na štiri dele in učitelj ti je povedal, kam moraš zadeti s puščico. Tekmovali smo po parih. Čez nekaj časa je učitelj prinesel prave tarče. Tekmovali smo, kdo bo dobil več točk. Lokostrelstvo je bilo zelo zanimivo in veliko se nas zanima, da bi se udeležili tečaja lokostrelstva. In tako se je končala naša dogodivščina na Pohorju.

Miha Lukman

tehniški dan v miklavžu

9. maja je Dan Evrope. Na ta dan smo imeli tehniški dan, na katerem smo raziskovali državo Grčijo. Jaz sem bila v skupini deklic. Me smo si šivale grške obleke in si izdelovale grški nakit. Naši dečki pa so se ta dan spremenili v grške vojake, saj so si izdelali vojaško opremo. Dan dejavnosti smo zaključili s skupnim plesom. Spoznala sem, kako lepa je država Grčija. Ko bom velika, jo bom obiskala!

Nikoleta Genyova

OTROŠKA VARNOSTNA OLIMPIJADA

3. maja 2016 smo učenci 4. in 5. razreda odšli v Majšperk na Otroško varnostno olimpijado. Učenci 4. razreda so tekmovali, »petarji« pa smo bili njihovi navijači.

Ker je na ta dan deževalo, so igre potekale v telovadnici OŠ Majšperk. Tam je bilo kar dvajset

ekip, ki so tekmovali. Ekipe so se pomerile v štirih različnih igrah. Ker so se naši učenci dobro pripravili, jim vprašanja niso delala težav. Veliko iger pa je bilo odvisnih tudi od sreče.

Na žalost pa na ta dan sreča ni bila na njihovi strani. Vesela sem, da sem se spet lahko udeležila

Otroške varnostne olimpijade in pri igrah spodbujala svoje prijatelje.

Eva Rakuša

OTROŠKA VARNOSTNA OLIMPIJADA

3. 5. 2016 smo se odpravili v Majšperk, na otroško varnostno olimpijado. Tekmovali smo v štirih igrah. Prva je bila met kocke, druga poligon s kolesom, tretja zlaganje logotipov in četrta z gasilskimi aparati. Vse igre so bile zelo za-

nimive. Tekmovalo je veliko skupin, natančneje 20.

Naša, krogovska skupina, je pri vseh igrah zmagala. Ker smo vsepovsod zmagali, smo dobili 20 točk bonusa. Na tekmovanju smo

zmagali. Osvojili smo 460 točk in se uvrstili na državno tekmovanje, ki bo 2. junija 2016 v Mariboru.

Bili smo zelo veseli in tako smo se vsi srečni in zadovoljni odpeljali domov.

Mojca Bedekovič

DOBILI BOMO NOVEGA SOŠOLCA, KI NE VIDI

Sem Anže. Obiskujem 4. razred osnovne šole. S sošolci se prav dobro razumem, a učiteljica nam je pred kratkim povedala, da bomo dobili sošolca, ki sploh ne vidi.

Ne razumem, kako se bomo razumeli, če nas sploh ne bo videl in ne bo vedel, kakšni smo. Učiteljica nam je povedala, da moramo biti do njega prijazni in mu pomagati, saj ni dolgo tega, kar je oslepel. Bilo me je strah in ko sem pogledal še ostale sošolce, se mi je zdelo, da je strah tudi njih. Strah me je bilo, da ne bi bil dovolj prijazen, ko bo prišel in se zato v našem razredu ne bi počutil dobro. Sam si namreč nisem mogel predstavljati, kako bi bilo, če kar naenkrat ne bi več nič videl.

Končno je prišel dan, ko je prišel naš novi sošolec. Ime mu je bilo Miha. Na prvi pogled se mi je zdelo, da bo dobre sošolec in se bomo dobro razumeli. Žal se to ni zgodilo. Miha nas že od vsega začetka ni maral. Sploh nas ni poznal, pa je hotel, da bi vse naredili namesto njega.

Razumel sem, da mu pač moramo pomagati in ga spodbujati, da čim prej začne večino stvari početi sam, vendar si tega nisem predstavljal tako. Mislim sem, da mu bomo pač pomagali, ne pa stvari počeli namesto njega. Kljub vsemu smo se potrudili. Pomagali smo, kolikor smo lahko. Kljub vsemu trudu nas še vedno ni maral.

Ko sem mu nekega dne pomagal pri domači nalogi, sem ga le

vprašal, zakaj nas ne mara. Ni mi odgovoril. Kot da me sploh ne bi slišal. Vprašal sem še enkrat, a odziv je bil enak. Imel sem dovolj. Že da je slep, a ne vem, zakaj bi mi morali biti do njega prijazni, on pa do nas ne.

Doma sem se pogovoril z mamo. Žal mi ni znala svetovati, zato sem se odločil, da bom pogovoril sošolce, da se pogovorimo z učiteljico. Seveda so se strinjali, saj so tudi oni imeli njegovega obnašanja dovolj. Učiteljico smo torej, ko njega še ni bilo zraven, vprašali, kaj naj storimo. Povedali smo ji, da se trudimo biti prijazni do Miha, saj verjamemo, da je težko, ko po devetih letih življenja naenkrat nič ne vidiš. Čisto nič. Povedala nam je enako, kot že enkrat prej – da Miha ni dolgo slep in da moramo biti potrpežljivi. Rekla je, če se bomo trudili in vztrajali pri svoji prijaznosti, nam bo nekega dne povedal, kaj se je zgodilo. Vendar mora biti pripravljen na to. Dodala je, da mu naj povemo, da nam je žal, ker je oslepel, vendar to ne sme biti izgovor, da se do nas tako grdo obnaša.

Upoštevali smo njen nasvet. Povedali smo mu, da mu radi pomagamo, a nas moti, da je do nas nesramen in nam ne odgovarja, ko ga kaj vprašamo in nam postavlja nemogoče zahteve. Opravičil se je. Rekel je, da mu je žal, da je tak do nas.

Vem, da ne bi smel, a se mi je zdelo, da je prišel čas, ko ga la-

hko vprašam, kaj se je zgodilo. Začel je jokati. Opravičil sem se mu za vprašanje, saj ga nisem hotel spraviti v jok. Kljub temu se je odločil, da nam pove, kaj se je zgodilo.

Povedal nam je, da je igral nogomet. Bil je najboljši v ekipi in ni zamudil nobene tekme. Na dan njegove zadnje tekme je deževalo. Seveda je njegova ekipa zmagala. Tudi on je zadel en gol. Ko je bilo konec tekme, se je že temnilo in še vedno je deževalo. Ko so se peljali domov, so imeli hudo prometno nesrečo. Kljub temu da ni nihče umrl, se je življenje vseh spremenilo. Vsi so bili nekaj časa v bolnišnici in kot smo že sami ugotovili, je on izgubil vid. Mama in oče sta se iz bolnišnice vrnila prej kot Miha. In medtem sta se odločila, da se preselijo. Miha nad selitvijo ni bil navdušen, saj ni vedel, kako bo dobil nove prijatelje. Kljub temu so se preselili in sedaj je Miha tukaj. Še enkrat se nam je opravičil. Bilo nam je žal, da se je moral Miha spopasti s temi težavami.

Rekel je, da se bo potrudil biti prijazen do nas in smo lahko prijatelji. Bili smo veseli njegove ponudbe in smo jo seveda sprejeli. Postalni smo nerazdružljivi kljub težavam, ki smo jih včasih imeli.

Anže Kolarič,

1. nagrada na literarnem natečaju

minilo je 70 let ...

Po koncu 2. svetovne vojne, oktobra leta 1945, sem vstopila v 1. razred sedemletne osnovne šole Miklavž pri Ormožu. Stara sem bila sedem let. Dobro se spominjam prvega šolskega dneva. Vem pa, da me v šolo nista spremila mamika ali atek in tudi tortic ni bilo.

Bila sem torej v prvem razredu. Učilnice so se mi zdele velike, prostore, lesena tla so bila premazana z neko črno smrdljivo tekočino – vsako jesen na novo. Imeli smo zelo lepo mlado učiteljico Štefko Hanželič iz Ormoža. Okrog glave je imela ovite lepe kite. Prvo leto smo na začetku pouka še molili. Učiteljica je stala pred nami s sklenjenimi rokami, mi smo stali v klopeh in molili očenaš. Naša sošolka Marica Puklavec, mislim, da najmanjša v razredu, je med molitvijo pogosto smela stati ob učiteljici. Sem ji kar zavidala, posebej ko jo je učiteljica vzela v naročje.

Naše učiteljice so bile večinoma mlade, lepe in lepo oblečene – sploh v primerjavi z nami. Nekaj let po vojni je bilo veliko pomanjkanje vsega, zato smo še posebej opazili razlike. Spomnim se čudovito lepih rdečih sandalov z visoko peto. Dve učiteljici sta imeli enake. Zapenjali so se z jermenčkom nad gležnji. Ker je bil moj oče čevljar, sem mu pogosto nosila čevlje učiteljev in sem si zato lepe čevlje posebej zapomnila.

Na svoje osnovnošolske učitelje imam lepe spomine. V četrtem

razredu je bila moja razredničarka Draga Rus, ki je na šoli vodila tudi pevski zbor. Ta je bil eden najboljših v ljubotemskem okraju. Še zdaj mi v ušesih zvonijo pesmi kot »Veseli veter«, »Vstani mladina« in druge. Najrajši sem imela slovenski jezik. Lahko rečem, da sem se večino slovenske slovnice naučila pri Miklavžu. S hvaležnostjo se spominjam učiteljice slovenskega jezika Konciljeve in zadnji dve leti razrednika Toneta Logarja, ki je tudi poučeval slovenščino. Dobro podlago v znanju smo dobili tudi pri kemiji in biologiji. Kaj je asimilacija pri botaniki, znam še zdaj zdrdrati brez zatikanja: »Asimilacija je kemični proces, pri katerem se potom vode, ogljikovega dioksida, sončne svetlobe in klorofila v zeleni rastlini tvori škrob, ki se ponoči spremeni v sladkor.« Biologijo in kemijo je poleg risanja poučevala Zinka Horvat, soproga upravitelja Staneta Horvata, ki nam je v glavo vtepal matematiko in fiziko.

Ne vem, ali se moji sošolci spominjajo še enega »učitelja« - župnika Franca Kolenca, ki je po vojni na šoli še kaki dve leti poučeval verouk. Meni je ostal v lepem spominu. Tedanja poveljna oblast pač ni uspela čez noč odpraviti vsega, kar je dišalo po veri. Kot tuji jezik se je poučevala ruščina, od katere mi je ostalo še nekaj drobcev. Predavala jo je učiteljica Julka Modrič, ki je učila tudi zemljepis in zgodovino.

Seznam šolskih potrebščin je bil kratek: na nižji stopnji čitanka, lesena pušica za svinčnik in

peresnik s peresom. Radirka je bila že razkošje. Karirast zvezek za računstvo in črtast za pisanje. Črnilo smo imeli v črnilnikih, ki so tičali v vdolbinah v klopeh. Črnilo so nam iz velikih steklenic dolivali učitelji. Zvezki so bili slabe kakovosti in zapisi s črnilom so se razlezli in razpacali - papir je deloval kot pivnik. Ščasoma se je v trgovinah dobilo črnilo v majhnih stekleničkah. Imeti nalivno pero na »pumpico« - nepredstavljive sanje, ki pa so se mi nekega dne uresničile - na poti iz šole sem našla dober nalivnik, ki mi je potem še služil celo višjo gimnazijo. Še zdaj ne vem, kje sem ga našla.

Malico smo si nosili od doma. Navadno je to bil kos kruha s kakim jabolkom. Pozneje je že bila uvedena šolska malica. Prvi kakav v življenju sem okusila v šoli, prav tako prvo pomarančo. Ob raznih praznikih kot 29. november, dedek Mraz, dan žena in 1. maj smo šolarji pripravili program, seveda pod vodstvom učiteljev. V eni od učilnic je bil oder. Učilnica pa je bila mnogo premajhna za številno občinstvo. Ko je bil zgrajen Zadržni dom, je bil ta problem rešen.

Kako so nas učitelji krotili? S palico, stanjem v kotu pred celim razredom in zapiranjem po pouku. Te pena s palico po dlaneh sem bila samo enkrat - v 3. ali 4. razredu. Tistega dne naše učiteljice ni bilo. Nadomeščala jo je učiteljica 1. razreda. Najbrž sem klepetala. Nekateri učitelji so namesto s palico topli z metrom, kar je še bolj bolelo. Kot

učiteljica sem večkrat pomislila na te drobne krivice in se trudila, da jih sama ne bi delala svojim učencem.

Kaj pa odnosi med učenci? Med nami otroki ni bilo večjih razlik. Večinoma smo izhajali iz skromnih razmer. Zelo malo jih je »ven štrlelo«, hočem reči, da so bili dobro situirani. Vmes se je našel tudi kakšen disciplinsko problematičen. Bilo je obdobje, ko je skupina treh, štirih fantov po koncu pouka čakala pred šolo in ustraževala šibkejšo od sebe, tudi mene. Podili so nas recimo na vse strani, tako da sem enkrat v Vuzmetince prišla čez Vinski Vrh. Njihov kolovodja je kasneje postal miličnik. O teh stvareh nismo govorili ne doma staršem ne v šoli učiteljem, saj bi jo še bolj skupili.

Nekaj časa po vojni je moja pot v šolo vodila po območju, kjer so levo in desno kukale iz trave mine. Preden je bil teren razminiran, je bilo kar nekaj smrtnih primerov. Še leta potem mi je ob pogledu na ostanke oblačil ponesrečenih, ki so visela z vej drevja ob poti, tesno pri srcu.

V šolo smo z redkimi izjemami hodili od snega do snega bosi – čevlje smo imeli samo za pozimi, ko je bilo snega mnogo več kot danes. Vem, da smo komaj dočakali 25. marec, ko je »Marija zemljo odklenila« in ni bilo več nevarnosti, da bi se prehladili. Včasih smo gazili do riti, do kolen pa itak. V šolo smo prišli premočeni. Nekateri otroci so imeli do šole

tudi uro hoda. Ne spomnim se, da bi se v šoli sezuvali in tako smo v klopeh sedeli po pet šolskih ur v mokrih čevljih. V noge nas je zeblo in imeli smo hudo ozeble prste na nogah. Učilnice so grele visoke lončene peči na drva oz. premog in res toplo je bilo samo blizu letih. Lahko si predstavljate, kakšen zrak je moral biti v učilnici ob vseh sušečih se oblekah in čevljih. Higiena pa pri večini učencev tudi ni bila na visokem nivoju. Še kakšno leto po vojni smo skoraj vsi imeli uši – pa ne samo v laseh, ampak tudi »gvantne« – torej v obleki. To je bilo še težje odpraviti. Po laseh so nam mame polile petrolej, ki je bil dodaten vir smradu. Je pa pomagalo. Da petrolej najbrž ni ravno koristil koži, s tem si nihče ni belil glave.

Za zdravje šolarjev se je sicer kar dobro skrbelo. Bilo je obdobje, ko smo vsak dan dobili obvezno veliko žlico ribjega olja, ki je bilo ogabno. Olje je delila ena od učiteljic, učenci pa smo se v vrsti pomikali proti njej, ki nam je to ogabnost vlivala v odprta usta. Kolikor se spomnim, je bila ena žlica za vse. Nekoč sem se hotela izmuzniti iz vrste, ampak so me na silo zgrabili in zvlekli do usodne žlice. Pri mojem upiranju je olje končalo na mojem predpasniku, ki sem ga tisti dan prvič oblekla – bil je čisto nov. zakaj mi je ta dogodek ostal v živem spominu? Skrbelo me je, kaj bo rekla mamika glede predpasnika. Masten »flek« pa me je še dolgo spominjal na ta dogodek, saj je s predpasnika izginil šele po nekaj pranjih.

Zelo rada sem hodila v šolo. Zamud skoraj nisem imela. Razredi smo tekmovali, kateri bo imel vse leto 100 % obisk pouka. V ta namen smo hodili na domove po odsotne sošolce. Poletne počitnice so se mi zdele neskončno dolge. Otroci smo morali po svojih močeh pomagati pri delu doma, v šoli smo si pravzaprav odpočili. Ko sem prišla iz šole, me je na mizi čakalo obvestilo: »Najej se, napiši nalogo in pridi za nami na njivo.«

Od doma v Vuzmetincih do šole sem prišla v dvajsetih minutah. V obratni smeri je trajala pot tudi dve uri ali več. Zelo radi smo na poti domov na Rozmanovi trati igrali med dvema ognjema. Naredili smo žogo iz cunj, kajti o usnjeni žogi (plastika še ni obstajala) smo lahko le sanjali. Še šola jo je dobila le na naročilnico. Naša žoga je bila zelo težka, vendar mehka in zadetek ni bolel. Da ne govorim o tem, da si jo z lahkoto ujel.

Ne spomnim se, da bi v moji mladosti obstajal izraz »prosti čas«. Če bi me kdo takrat vprašal, kaj delam v prostem času, bi ga debelo gledala. Prosti čas sem si pač vzela in si rekla: »V najboljšem primeru bom doma poslušala pridigo, zdaj je pa lušno.«

Mamika mi je grozila, da me bo nekega dne prišla iskat s šibo. Grožnje nisem jemala resno, saj sem vedela, da bi si težko vzela čas za kaj takega. Na mojo veliko grozo pa sem jo nekega dne med našo igro zagledala, kako se nam

bliža. Roke je držala za hrbtom. Jasno mi je bilo, kaj skriva. Nisem se bala udarcev, ampak sramote biti tepena pred prijatelji. Pobrala sem šolsko torbo in ji šla naproti, saj bi bilo brez pomena pobegniti. In potem sva šli – jaz spredaj, ona pa za mano in vsake toliko me je z dolgo rozgo »šmicnola« po riti. Molila sem, da bi srečali čim manj ljudi. No, glede tega me je bog uslišal. Kot da šeškanje ni bilo dovolj, mi je še celo pot do doma pridigala. Ne spomnim se, koliko časa je ta izkušnja zalegla. Za vedno ne.

Ko smo se v 2. ali 3. razredu nižje gimnazije (kar bi bil današnji 7. ali 8. razred osnovne šole) navdušili za odbojko, smo si po pouku izprosili žogo pri ravnatelju Horvatu. Žogo je hranil doma – z družino je stanoval v hiši zraven šole. Igrišče za odbojko je bilo na travniku za šolo. Tam smo tudi telovadili. Po žogo sem po navadi šla jaz. Bilo je kar zoprno, saj sem ravnateljevo družino dostikrat nadlegovala, ko so bili ravno pri kosilu.

Sanke, smuči? Res dobre sanke (podkovane z »železno šino«), ki so dobro »šle«, so bile redke. Vozili smo se s »kvočkami« – dve zbiti deski s sedežem za enega. »Letele« so slabo. Naš atek je dal sanke delat kolarju. Ker niso bile podkovane, so dobro drsele le po večji strmini in po zamrznjenem snegu. Sploh pa se za deklice ni spodobilo sankati se, da o smučanju sploh ne govorim. Smuči so si fantje »skuhali« v kotlu – odžagane

late so dolgo kuhali, nato pa jih v primežu upogibali, pribili jermen in je bilo. Če je preveč »letelo«, si pač izskočil ali pa padel.

Tu in tam pa smo si le dali duška. S Kajžarja se je krasno sankalo v smeri proti Vuzmetincem oz. proti Miklavžu. Prometa v tistih letih skoraj ni bilo. Da bi se zaleteli v avto – možnost 1 : 100. dan ali dva po novo zapadlem snegu – čudovito! Na žalost smo imeli na voljo največ dva dneva, kajti potem se je cestna služba zganila in cesto »pošodrala«. Spomnim se, da smo si dvakrat ali trikrat na poti iz šole pri Lahovih ali Rubinovih izposodili prave sani, ki so bile narejene za kravjo vprego in temu primerno nerodne in težke. Težko jih je bilo voditi. Kakih pet otrok se nas je natrpalo nanje. Šlo je do prvega ostrejšega ovinka, potem pa v sneg. Smeha in vrišča na pretek. Kaj nas čaka doma? Na to smo začeli misliti malo pozno. Domov smo prišli čisto premočeni.

Kdaj natančno nas je obnorel šah, ne morem reči. Niti kateri od učiteljev je bil kriv za to. Šah je bil seveda aktualen pozimi. Tako kot usnjena žoga nam tudi komplet šaha ni bil dostopen. Šola ga je dobila na naročilnico, »privatnik« ga ni mogel kupiti, saj ga v trgovinah ni bilo. Jaz sem si naredila šah iz risalnega papirja – polja in figure, ki sem jih narisala na okrogle papirčke v velikosti današnjega dvoevrskega kovanca. Igrati s takim šahom je bilo nerodno – ampak v sili vrag še muhe žre. Tudi

medšolska tekmovanja smo imeli. Tudi šah me je za nekaj časa obsedel in domov sem prihajala z dvotali večurno zamudo. Doma pa se mi je že »vojka namakala«. Otroci namreč doma tudi pozimi nismo sedeli brez dela: luščenje fižola, česanje perja in podobna opravila so bila vedno na razpolago. Svoj prvi šahovski komplet pa sem si kupila razmeroma pozno – bila sem že v službi. Igrala pa ga že nekaj let nisem.

Miklavževska šolska knjižnica je imela skromno število knjig. V spominu mi je ostala neka majhna knjižna polica. Javne knjižnice takoj po vojni v Miklavžu ni bilo. Doma smo sicer imeli nekaj knjig; še več jih je bilo na mamikinem domu, od koder sem si jih nosila. Knjige iz šolske knjižnice sem kar hitro »požrla«, kot mi je rekla učiteljica, odgovorna za izposajo.

Tudi na nižji gimnaziji – zadnja tri leta pri Miklavžu – nismo imeli učbenikov za vse predmete, zato smo si veliko pisali. Nekateri učitelji so snov narekovali, pri drugih pa si si moral že sam beležiti pri sami razlagi. Pravila pri raznih predmetih smo morali znati na pamet. Kaj je asimilacija pri botaniki, sem si, kot rečeno, zapomnila vsa do danes.

Popravnih izpitov ni bilo. Kdor je imel nezadostno oceno pri enem predmetu, je razred ponavljal oz. je »zaostal«, četudi je imel ostale ocene dobre ali celo zelo dobre. Seveda se je zgodilo, da se ga je

učitelj usmilil in mu dal pozitivno. Ni pa bilo nujno. Tako se je dogajalo, da je bil kak učenec iz četrtega razreda »vün«, kar pomeni, da je imel končane samo štiri razrede osnovne šole, ker v času šolanja trikrat ni napredoval v višji razred. V času, ko so v šolo hodili moji starši, je bilo takih primerov kar veliko.

Pri Miklavžu sem sem zaključila tri razrede nižje gimnazije v šolskem letu 1951/52. Bila sem dobra učenka. Zelo rada bi nadaljevala šolanje, vendar je bila mama zelo proti temu. Odkar pomnim, sem si želela postati učiteljica. Kakor da bi vedeli, so mi v šoli za neko proslavo dali vlogo učiteljice. Še zdaj znam stavek iz besedila: »Ti, tam v tretji klopi, koliko je 3×3 ?« Po nekaj življenjskih ovinkih mi je

svojo poklicno željo uspelo izpolniti. Upokojila sem se kot predmetna učiteljica angleščine in nemščine leta 1997.

Miklavževska šole je bila dobra šola. Mislim, da v mojem obdobju ni bilo učiteljev z višjo kaj šele z visoko izobrazbo in vendar so nas veliko naučili. Najbolj hvaležna sem bila vedno takim, ki so od nas zahtevali znanje, ki nas niso ujčkali (Kaj pomaga, če je učitelj srčno dober, pa te nič ne nauči?).

Ko grem k Miklavžu, vedno rečem, da grem »domü«, pa sem z doma od svojega 14. leta, danes pa jih imam 77. Ker smo bili številna družina (6 otrok), je kar veliko njihovih sorodnikov obiskovalo šolo pri Miklavžu – kar nekaj nečakov oz. nečakinj in že otrok nečakov, zato

sem ves ta čas na nek način v stiku z mojo ljubo šolo. Skrbno imam spravljene razne biltene oz. zbornike, ki so izšli ob raznih obletnicah ali drugih priložnostih. Sestra me navadno seznani z vsem, kar izide o vaši šoli oz. o Miklavžu nasploh. Vem za vaše uspehe in se jih z vami veselim.

Svoji šoli želim še mnogo uspehov, dobre učence in seveda dobre učitelje!

Ivanka Sokolov,
rojena Novak

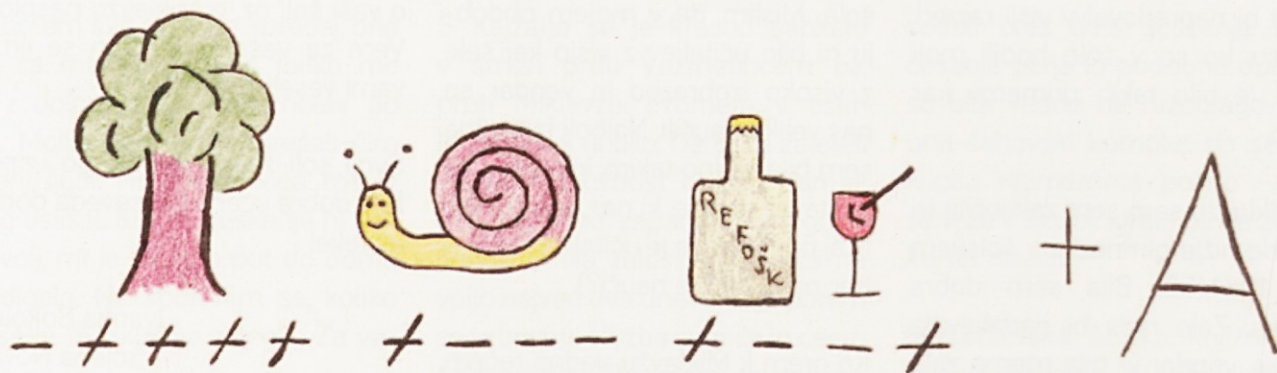
ravnatelj

Profesor je na tablo napisal naslov spisa »Kaj bi naredil/-a, če bi bil/-a ravnatelj/-ica?«

Učenci so začeli pisati, le Janezek je sedel in čakal.

Učitelj ga je vprašal: »Zakaj pa ti ne pišeš?«

»Čakam na tajnico, da ji naročim, kaj naj napiše!«

REŠITEV: _____

brat

Znaš pisat?

Ne.

Kaj pa brat?

On je še večje tele.

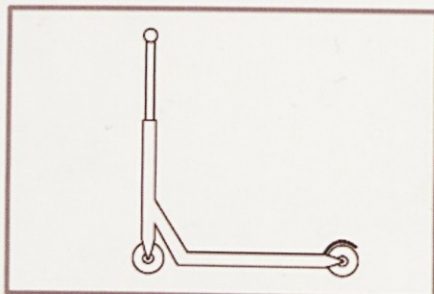
Poročil sem se z vdovo, ki je imela odraslo hčerko. Moj oče, ki nas je dostikrat obiskal, se je zaljubil v mojo pastorko in se z njo poročil. Na ta način mi je oče postal zet in pastorka mačeha. Čez nekaj mesecev mi je žena rodila sina, ki je postal očetov svak in moj stric. Očetova žena je tudi dobila sina. Torej imam brata in obenem vnuka. Moja žena je obenem moja stara mama, zato ker je mama moje mačeha. Torej sem jaz ženin in obenem vnuk. Z drugimi besedami: sem sam svoj dedek!

✗ ✗ 3 4 5

1 2 3 ✗

1 2 3 ✗ ✗

1 2 3 4 5 6 7 8 9

»Jaz bom prva črnolaska na Marsu!« pravi črnolaska.
 »Jaz bom prva rdečelaska na Luni!« pravi rdečelaska.
 Blondinka pa pravi: »Jaz bom prva blondinka na Soncu!«
 Črnolaska ji odgovori: »Ampak zgorela boš!«
 Blondinka pa ji reče: »Ne bodi nora, šla bom ponoči.«

Luka Puklavec, Anej Zdravec in Vanesa Škarjot

~~SLADO~~---

1

T = Č

A

